

Katselin hiljaa ulos koulun lumiselle pihalle. Huokailin kaiketi lähes joka viides minuutti. Elämässä ei tuntunut tapahtuvan juuri mitään. Voisi ajatella, että aika oli pysähtynyt. Päivästä päivään, sitä samaa. Viikko kerrallaan, ja sitten uudestaan. Mietitte varmaan kuka olen. Noh, saatte tietää sen kyllä. Minä olen yläasteen ensimäistä luokkaa käyvä tyttö. Olen siis komentoista, jollei joku älynnyt. Perheeseeni kuulu se ja tämä. Ja nimesi on Yasmine. Se on kai se tärkein tieto tässä. Mutta mitäs muuta? Ainiin! Rinnakkaisluokallani on koulun suosituin poika nimeltä Jonathan. En tiedä miksi, mutta jostain syystä hän vilkuilee minua melkein joka välissä. En kyllä tiedä miksi. Se ei ainakaan kiinnostuksesta voi johtua. Sillä onhan hänen ympärillään laumoittain kauniita ja söpöjä tyttöjä. Niin juuri, kauniita ja söpöjä. Minä taas olen noin 162 cm pitkä, ja minulla on väriltään vaaleat ruskeat hiukset. Silmäni ovat kuin sakeaa järvivettä ja kukaan ei ota niistä selvää. En käytä meikkiä, taikka mitään merkkivaatteita. Liian rahastavaa puuhaa. Tiedätkin nyt varmaan kaiken tarpeellisen minusta. Vielä hetken katsoin ulos ikkunasta, kun lunta satoi hiljalleen maahan. Mutta sitten käännyn ja näin parhaanystäväni Siljan nenäni edessä. "Elä vain sano että tuijotat taas vain ulos ikkunasta?" hän kysyi hymyillen. "Noh, minullahan ei ole parempaa tekemistä", totesin kävellessäni luokkaan. "Voi sinun kanssasi." Silja sanoi. Tyydyin vain hymyilemään. Istahdimme pulpetteimme ja odotimme opettajan tuloa. Kesti muutamia minuutteja, ja viimein opettaja saapui. Hän ei ollut yksin. Rinnakkaisluokan opettaja ja koko rinnakkaisluokka mukanaan. "Noniin. Tuolla on muutamia tyhjiä pulpetteja, ilman pulpettia jäävät voivat istua jonkun viereen." opettaja sanoi. Rinnakkaisluokka teki työtä käskettyä. Me seurasimme vain perässä. Taas hän katsoi minuun. Miksi ihmeessä Jonathan tuijotti mina taukoamatta. Vieressäni oli tyhjä paikka. Salaa toivoin, että joku muu istuisi siihen. Mutta turhaan. Tietenkin Jonathan istuuntui siihen. Taas kerran huokasin. Lopulta oli valmista tunnin alottamiseen. Opettajat kertoivat lähestyvistä leirikoulusta. Menisimme vuoristoon kolmeksi päiväksi. Idea kuulosti kieltämättä hyvältä, mutten ollut juurikaan innostunut. joku ajattelisi, no nythän sitä tapahtuu. Mutta minä olen toista mieltä. Mitä jännittävää voisi olla kivisessä vuoristossa. Se oli mielipiteeni. Noh antaa olla. Avasin kotioveni ja pieni valkoinen kissa tepasteli heti sen avattuani vastaan. "Terve Neito" sanoin ja silitin kissan silkkistä päätä. Neito, siinä oli nimi kissalle. "Äiti?" huusin yläkertaan. "Täällä!" ääni kuului työhuoneen suunnasta. Astelin portaat ylös ja kävelin auki olevalle työhuoneen ovelle. "Missä muut ovat?" kysyin hiljaa ja katsoin kuinka äiti naputti tietokoneen ruutua. Se oli ensimäinen kysymys joka mieleeni juolahti. Yleensä kotiin tullessani oli meluista. Kun pikkuveljeni, kaksotet Ilkka ja Eero melusivat olohuoneessa pelatessa playstationillaan. "Isä on kaupassa, Nelly ja Matias kavereilla. Ilkka ja Eero ovat takapihalla." äiti sanoi. Nelly ja Matias olivat isosisaruksiani, hekin kaksotet. Minä olin perheestämme ainut joka ei ollut kaksonen. Äiti odotti taas lasta, taikka lapsia. Emme tienneet sitä vielä. Toivoin että tällä kertaa ei tulisi kaksosia sieltä mahasta. Makoilin sängylläni ja luin sarjakuvia. Sitten nostin läppäriini päydältä ja asetin sen sängylle. Avasin läpän ja painoin käynnistä nappia. Hiljaa mutta riippaasti tietokoneeni käynnistyi. Avasin facebookin ja huomasin Siljan olevan paikalla. -Moi, kirjoitin keskustelu ikkunaan. -Moi Yassu!, Silja vastasi nopeasti. Silja oli keksinyt minulle lempinimen Yassu kaksi-vuotta sitten, ja siitä asti hän oli sitä käyttänyt. -Näin tänään Jonathanin kaupassa koulun jälkeen. Ja arvaa mitä! Silja kirjoitti. -Noh? kirjoitin kysymyksen ja lähetin sen. -Otaa hetki, soitan sulle! Silja kirjoitti ja samassa puhelimeni alkoi soittamaan Me ei olla enää me biisiä. Painoin vastaa nappulaa. "No kerro!" komensin. "Noh, se kyseli susta!" Silja sanoi. "Kyseli mitä?" yritin tarkentaa Siljan vastausta. "Se kysy että seukkaatko sä jonkun kanssa, ja sit se kysy sun numeroon" Silja tarkensi. "Kysy mitä?" toistin hämilläni. "Se kysyi että seurusteletko sä jonkun kanssa, ja sitten se kysyi sun puhelin numeroa" Silja toisti vastaustaan

hieman eri sanoin. "Joo kyllä mä tajusin. Mitä sä vastasit? Ja et kai sä antanut sille mun numeroo?" sanoin nopeasti ja painotin viimeistä kysymystä. "No sanoin että et ja sanoin että se saa kysyy sun numeron sulta, jos se sitä niin kovasti tahtoo!" Silja sanoi. "Okei." vastasin lyhyesti. Puhuimme Siljan kanssa vielä hetken puhelimesta ja sitten lopetimme. Olin vielä muutaman minuutin läppärilläni ja sitten sammutin koneeni. Kello oli puoli neljä. Astelin keittiöön jossa äiti puuhasteli jo kovasti. "Ruoka on kohta valmista" hän sanoi nopeasti ja pilkkoi porkkanat loppuun kaataen ne kattilaan. Nyökkäsin ja istuin keittiön oven vieressä olevalle tuolille. Katselin äidin vatsaa ja huokasin taas kerran. "Äiti miltä tuntuu olla raskaana?" kysyin häneltä yllättäen. "Että silla lailla. Siis mitä?" äiti kysyi ja kääntyi katsomaan minua. Loin katseeni maahan. "Oletko kunnossa Yasmine? Et ole kysynyt ennen puhunut tuollaisia, mutta kyllähän se kuuluu tuohon ikään-" äiti katsoi minua huolestuneesti. "Ei mitään, kiinnosti vain", vastasin lyhyesti ja katsahdin äitiä silmiin. Hän ei tuntunut uskovan, mutta jätti asian sikseen. Sitten siirsin katseeni äidin pitkiin punaisiin ihuksiin. Äiti oli harvoja ihmisiä, jotka syntyivät luonnostaan kirkaspuna päiksi. Minäkin olisin halunnut kirkkaat, punaiset hiukset. Mutta minkäs sille mahtaa että sain vaalean ruskean hius pöheikkön. Hiukseni olivat aivan eriluokkaa kuin äidin. Äidillä oli pehmeät ja samettiset hiukset, kun minulla oli taas karheat ja oudon tuntuiset. Äiti asetteli soppa kulhoja pöydälle ja sitten lasit, sitten aterimet. Ovi avaantui ja Ilkka ja Eero astelivat sisälle. "Meillä on nälkä!" kuului molempien suusta. "Tulkaahan syömään, mutta riisukaa vaattenne naulakkoon ja puistelukaa ylimääräiset lumet eteiseen!" äiti sanoi ja muistutti lumisesta säästä. Pojat istuuntuivat minua vastapäätä. Hiljaa aloin syömään keittoani. Ovi kävi jälleen. Seuraavaksi keittiöön astuivat isä ja Nelly. Isällä oli käsissään ostoskassit. "Mites sinulla noin kauan meni?" äiti kysyi isältä kysyvä ilme naamallaan. Samalla hän heilutteli soppakauhaa päänsä yläpuolella. Katsoin televisiota olohuoneessa, ja olin juurilähdössä kun isovelejni tuli kotiin. Jäin portakon eteen katsomaan kun hän asteli sisälle. "Mitäs pikkusisko?" hän kysyi hymyillen upeasti. "Kysyn sinulta, kukas tyttö sinulla on tällä kertaa sapimessa?" kysyin veljeltäni hymyillen. Veljeni oli haka tyttöjen duhteen, kukaan ei pysynyt mukana siinä kuinka monta tyttöystävää hänelle oli ollut. Ei ede itse Matias. Makoilin ja mietiskelin Jonathania. Hetkinen, miksi mietin häntä. Se olikin suuri kysymys. Nykyään ajattelin häntä jatkuvasti. En kai minä ollut! Se oli ensimmäinen ajatukseni. Naama punaisena karistin nämä ajatukset harteiltani ja aloin miettimään kaikkea muuta. Seuraavana päivänä koulussa välttelin Jonathania parhaani mukaan, niin tein seuraavankin päivän ja sitä seuraavan. Pian en kiinnittänyt häneen huimiota. Kun hän moikkasi minua, käänsin vain pääni. Se oli vaikeaa, sydämeni tykytti kuin vimmattu. Eräänä päivänä koulun jälkeen kännyn kävelläkseni kotiin, mutta joku otti minua kädestä. Katsahdin taakseni ja näin Jonathanin. "Meidän on puhuttava!" hän tokaisi ja lähti kävelemään vierelläni. Hetken päässä pysähdyimme puistoon puhumaan. Istahdin kiikkuun istumaan. Tarkoitukseni ei ollut kiikua. Jonathan teki samoin. "Mistä haluat puhua?" kysyin muka välinpitämättömästi. Ja pian huomasin punan taas nousevan poskilleni. "Sinä välttelet minua!" hän sanoi ja otti kädestäni kiinni. Pakosta jouduin katsomaan häntä suoraan silmiin. "Niin välttelen" sanoin hiljaa ja painoin katseeni maahan. Toisella kädellään hän otti hellästi kinni leuastani pakottaen kohtamaan katseena. "Miksi?" hän kysyi. "Noh, koska.." aloitin. Jonathan odotti vastausta. "Kuulin Siljalta että kyselit minusta häneltä kaupassa", möläytin. "Hassua kun mölöyttelet!" Jonathan sanoi hymyillen minulle kauneinta hymyään. "Ja kun sä katot mua jatkuvasti!" jatkoin möläyttelyä. Sitten painoin käteni suuni eteen. Jonathan hymähti. "Niin teen" hän sanoi. "Miksi?" kysyin häneltä. Hän painoi kätensä hellästi poskelleni, sitten painoi hiljaa huulensa huulilleni. Nopeasti se oli ohi, mutta vastaus miellytti minua. "Koska rakastan sinua" hän sanoi. Nyökkäsin ja vastasin: "Ja minä rakastan sinua!" Hän hymyili minulle

hiljaa. Sitten huokasin, toivottavasti viimeisen kerran elämässäni. Vai että näin. Nyt luokkaretkestäkin saattaa tulla mukava. Tai näin minä nyt ajattelen. Ja ehkä nyt elämään tulee tekemistä. Ja ehkä huokailutkin loppuvat! Näni minä nyt siis ajattelen! //Tämä ei ole tosiaan mikään tositarina. Vaan ihan päästä keksitty. en kyllä ole mikään taitava kirjoittaja, mutta yritän kumminkin! Kommentit ovat tervetulleita, toki, tietenkin. Mutta tiedän jo itse että tämä on heman höhlä!^^